

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **ZENA-PALIVA, spol. s.r.o., IČ 25282476**
sídlem Táboritská 1466, Hořice
zastoupena advokátem JUDr. Danielem Novotným Ph.D.
sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2022, č. j. ČOI 104308/22/O100/H1/Št,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 14. 10. 2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2022, č. j. ČOI 104308/22/O100/H1/Št (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení rozhodnutí předcházejícího.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Královehradeckého a Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 6. 2022, č. j. ČOI 81903/22/2700 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za porušení povinnosti dle ust. § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „ZOS“), kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 24. 11. 2021 v provozovně žalobkyně na adrese Táboritská 1466, 508 01 Hořice, žalobkyně jako prodávající dle dokladu – prodej za hotové č. 000272 ze dne 24. 11. 2021 (dále jen „doklad“) prodala spotřebiteli hnědé uhlí ořech₁ – Bílina v ceně 4.180,- Kč/t o deklarované hmotnosti 3,57 t, místo správné hmotnosti 3,52 t (deklarovaná hmotnost nedodržena o 50 kg, tzn. finanční rozdíl 209,- Kč v neprospěch spotřebitele); zároveň jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně ve své včas podané žalobě nejprve přestřela průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a navrhla napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí (tj. prvoinstanční rozhodnutí) zrušit pro nezákonnost i vady řízení, na které následně v odůvodnění žaloby upozorňuje.
4. Žalobkyně v žalobě nejprve poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně nepostupoval ve správním řízení předcházející vydání prvoinstančního i napadeného rozhodnutí v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou pouze na základě nezákonně získaného důkazu – kontrolních měření provedených na váze v provozovně žalobkyně, přičemž takový důkaz dle žalobkyně je v rozporu se zásadou legality a je nepřipustný. Dle žalobkyně žalovaná připuštěním nezákonně získaného důkazu věc chybně posoudila, neboť o vině žalobkyně bylo rozhodnuto pouze a jen na základě výše uvedených kontrolních měření.
5. Žalobkyně se domnívá, že kontrolní měření dne 24. 11. 2021 nebylo provedeno v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). **Zásadní pochybení žalobkyně spatřuje ve skutečnosti, že v rozporu s § 8 písm. e) kontrolního řádu kontrolní orgán se žalovanou předem neprojednal užití technických prostředků (tj. váhy v provozovně žalobkyně a nákladního vozidla).** Žalobkyně taktéž uvádí, že u kontrolního převážení byl na místě přítomen pouze řidič nákladního vozidla a vedoucí uhelných skladů, přičemž se dle žalobkyně nejedná o osoby, které by byly oprávněny za kontrolovanou osobu - žalobkyni projednat užití výše uvedených technických prostředků, a tedy k takovému předchozímu projednání nedošlo. Současně žalobkyně taktéž uvádí, že tyto osoby nebyly dle protokolu o kontrole, identifikační kód 272111160505501 ze dne 25. 1. 2022 (dále jen „protokol o kontrole“) jakýmkoliv způsobem identifikovány a nelze proto učinit závěr o tom, zda byla na místě jakákoliv osoba oprávněná za žalobkyni jednat.
6. Žalobkyně dále upozorňuje na skutečnost, že v protokolu o kontrole je za kontrolovanou/povinnou osobu uveden pan Ing. P., jehož funkce je označena jako „statutární orgán“, bez uvedení křestního jména a data narození, čímž není tato osoba dostatečně identifikována. Žalobkyně uvádí, že podpisem Ing. P. na každé straně úředního záznamu, identifikační kód 2721111605501 ze dne 24. 11. 2021 (dále jen „úřední záznam“) v kolonce „osoba přítomná kontrole – podpis“ došlo ke zkreslení skutečnosti,

že tato osoba u provedené kontroly přítomna nebyla, pouze jí byl předán úřední záznam o kontrole a úřední záznam o provedení objednávky.

7. V dalším žalobním bodě žalobkyně uvádí, že i kdyby připustila, že kontrolní měření bylo provedeno v souladu se zákonem a tedy že váha byla užita po projednání se žalobkyní, tak v tomto případě **nejsou kontrolní zjištění dostatečně podložena potřebnými podklady**, v protokolu o kontrole chybí fotografická dokumentace, která by dokládala správné provedení kontrolního měření a jeho celkový průběh. Žalobkyně považuje provedené kontrolní měření za nepřezkoumatelné, což opírá o skutečnost, že se v úředním záznamu o kontrole objevují pouze 3 fotografie displeje s určitými hodnotami bez uvedení okolností, za jakých došlo k jejich naměření, dále o to, že z úředního záznamu o kontrole vzhledem k užití trpného rodu není zřejmé, kdo prováděl kontrolní měření. Taktéž žalobkyně vyjádřila názor, že užití trpného rodu v protokolu o kontrole způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
8. Žalobkyně dále vysvětluje skutkové okolnosti týkající se hodnot uvedených v dokladu, přičemž hmotnost dodaného uhlí byla určena vypočtením rozdílu mezi hodnotami tara t (váha prázdného vozidla v tunách stanovená na základě ranního měření vozidla) a brutto t (váha plného vozidla s nákladem v tunách). Vzhledem k tomu, že rozdíl mezi výsledky ranního měření prázdného vozidla a výsledky jeho následného kontrolního měření správním orgánem I. stupně činil až 0,08 t, a tento rozdíl dle žalobkyně nemohlo způsobit dotankování 70 litrů nafty, jejíž hmotnost mohla činit cca 56 kg, a následné ujetí další vzdálenosti, se žalobkyně domnívá, že při provedeném kontrolním měření nebylo vozidlo zcela prázdné a stále se na něm musela nacházet část nákladu a tato informace nebyla v protokolu o kontrole nijak zaznamenána. Současně lze mít dle žalobkyně důvodnou pochybnost o způsobu provádění kontrolního měření, resp. o tom, zda bylo kontrolní vážení prázdného vozidla provedeno bez řidiče uvnitř vozidla, jelikož jeho váha by činila cca 80 kg.
9. Žalobkyně v dalším žalobním bodě argumentuje tím, že **správní orgán I. stupně nemá k dispozici jakýkoliv metodický materiál, který by se vztahoval ke kontrolnímu měření při zjišťování dodaného uhlí v podmínkách ČOI**. Správní orgán I. stupně na vyžádání žalobkyně k metodice provádění měření dne 4. 5. 2022 sdělil, že hmotnost dodaného uhlí je zjišťována zvážením plného a prázdného vozidla s následným započtením odchylek vyplývajících z parametrů použité váhy dle nařízení vlády č. 121/2016 Sb., posuzování shody vah s neautomatickou činností při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů.
10. Žalobkyně taktéž namítá, že v rozporu s § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), **nebylo osobám přítomným kontrolnímu měření, zejména řidiči nákladního automobilu poskytnuto jakékoliv poučení**. Řidič nebyl dle žalobkyně kontrolním orgánem řádně poučen, jak má přesně postupovat, aby bylo kontrolní měření řádně a v souladu se zákonem provedeno.
11. Žalobkyně se rovněž **ohrazuje vůči přísnosti uloženého správního trestu**, podle ní správní orgán I. stupně nepřihlédl dostatečně k polehčujícím okolnostem, a to zejména ke skutečnosti, že žalobkyně nebyla v posledních třech letech před provedením kontroly pravomocně sankcionována. Domnívá se, že s přihlédnutím k tomu, že hmotnost uhlí, o kterou bylo dodáno méně, byla zcela nepatrná vůči hmotnosti dodávaného uhlí, bylo by

na místě pouze napomenutí, a úvahy správního orgánu I. stupně o nemožnosti spotřebitele překontrolovat si dodané uhlí jsou liché.

III. Vyjádření žalované k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dle jejího tvrzení s obdobnými námitkami žalobkyně dostatečně vypořádala.
13. K námitce žalobkyně, že nedošlo k předchozímu projednání užití technických prostředků podle ust. § 8 písm. e) kontrolního řádu, žalovaná uvádí, že z protokolu o kontrole je patrné, že inspektoři ČOI řidiči nákladního vozidla předložili a vysvětlili zaměření kontroly a u kontrolního převážení byla následně přítomna i vedoucí uhelných skladů. K využití váhy žalobkyně tedy nedošlo bez vědomí zaměstnanců žalobkyně (kontrolované osoby). Žalovaná je přesvědčená, že kontrolující osoby byly oprávněny použít váhu žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 261/2015-25), a kontrola tedy proběhla zákonným způsobem.
14. K tvrzení žalobkyně týkajícímu se zkreslení údajů o osobách přítomných kontrole uvedených v protokolu o kontrole, se žalovaná vyjádřila tak, že tvrzení žalobkyně odpovídají textu úředního záznamu, do kterého byl jednoznačně zaznamenán průběh kontroly a nemůže být tak pochyb o tom, jak kontrola probíhala a jaké osoby jí byly přítomné.
15. Dle žalované mohou být v řízení navazujícím na výkon kontroly s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů jediným podkladem skutečnosti zjištěné při kontrole, potažmo tedy protokol o kontrole. Žalovaná uvádí, že v protokolu o kontrole je řádným způsobem zaznamenán průběh kontrolního převážení dodaného uhlí, a jeho součástí je taktéž fotodokumentace prodejního dokladu, dokladu o zakoupení motorové nafty ze dne 24. 11. 2021, výpisu z knihy jízd z téhož dne a hodnot zjištěných při kontrolním převážení. Taktéž je v něm rovněž jasně zaznamenána informace, že převážení plného a prázdného vozidla proběhlo bez řidiče.
16. Žalovaná taktéž nesouhlasí s námitkou žalobkyně vztahující se k nedostatečnému poučení osob přítomných kontrolnímu převážení, za dostatečné považuje žalovaná i vysvětlení zaměření kontroly, kterého se osobám přítomným kontrole dostalo.
17. Dále žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a splňuje všechny požadavky na něj kladené právními předpisy.
18. Žalovaná se rovněž vymezuje vůči tvrzení žalobkyně, že část nákladu mohla ulpět na částech nákladního vozidla, případně že nedošlo ke kompletnímu vyložení nákladu. Žalovaná uvádí, že s ohledem na ust. § 3 odst. 1 písm. a) ZOS, podle kterého *je prodávající povinen spotřebiteli prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů*, by v případě nevyložení části nákladu u spotřebitele došlo k porušení výše uvedeného ustanovení.
19. K výši uložené pokuty má žalovaná za to, že byla řádně odůvodněna, je přiměřená a odpovídá okolnostem případu.
20. Dle výše uvedeného žalovaná nepokládá námitky žalobkyně uvedené v žalobě za dostatečné pro zrušení napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasili. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav

22. Ze správního spisu se podává, že dne 24. 11. 2021 v cca 10:45 byla u žalobkyně provedena kontrolní dodávka zboží (hnědé uhlí ořech₁ – Bílina), o které svědčí protokol o kontrole ze dne 25. 1. 2022. Z kontroly vyplynulo, že objednané zboží bylo spotřebiteli dodáno v nesprávně deklarované hmotnosti 3,57 t namísto správné hmotnosti 3,52 t.

23. Na dokladu vydaném řidičem nákladního vozidla byla uvedena a deklarována hmotnost zboží 3,57 t. Poté, co inspektoři ČOI předložili řidiči nákladního vozidla služební průkazy a vysvětlili zaměření kontroly, se i s řidičem nákladního vozidla přesunuli do provozovny žalobkyně – uhelných skladů ke kontrolnímu převážení zboží. U kontrolního převážení zboží byla přítomná vedoucí uhelných skladů. Během kontrolního převážení sdělila vedoucí uhelných skladů inspektorům ČOI, že po prvním ranním vážení prázdného vozidla bylo toho vozidlo dotankováno, přičemž posléze toto nákladní vozidlo nebylo znovu převáženo. Vedoucí uhelných skladů doložila své tvrzení dokladem o zakoupení 70 l pohonné hmoty EFFECTA DIESEL ze dne 24. 11. 2021 v 7:38:51 a výpisem z knihy jízd ze dne 24. 11. 2021, z něhož je patrný odjezd nákladního vozidla ze skladu v 7:25. Kontrolní přeměření dodávaného zboží proběhlo tak, že nejprve bylo zváženo nákladní vozidlo s nákladem zboží bez řidiče, kdy byla zjištěna hmotnost 7.600 kg, po vykládce zboží bylo uvedené nákladní vozidlo bez řidiče opětovně převáženo, přičemž byla zjištěna hmotnost 4.110 kg. Po započítání tolerance váhy (váha třídy přesnosti III, hodnota ověřovacího dílku $e = 10$ kg), tj. + 20 kg k váhou ukázané hmotnosti naloženého nákladního vozidla, - 10 kg k váhou ukázané hmotnosti vyloženého vozidla (tj. 7.620 kg - 4.100 kg), byla zjištěna hmotnost zboží 3.520 kg.

24. Dne 25. 1. 2022 byl žalobkyni správním orgánem I. stupně zaslán stejnopis protokolu o kontrole k seznámení se s jeho obsahem a žalobkyně byla podle kontrolního řádu poučena o možnosti podat v předmětné věci námitky, svého práva však žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyužila.

25. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 14. 4. 2022 příkaz, č. j. ČOI 53994/22/2700, sp. zn. 148986/21/2700, jímž uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti uvedené shora a uložil jí pokutu ve výši 130 000 Kč. Dne 22. 4. 2022 podala žalovaná proti příkazu blanketní odpor, v němž žádala o umožnění nahlížení do spisu a avizovala jeho doplnění po provedeném nahlížení. Během nahlížení do spisu si zmocněnec žalobkyně vyžádal mj. všechny metodické materiály, které se vztahují ke způsobu zjišťování množství dodaného uhlí v podmínkách ČOI. K tomuto požadavku správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni Sdělení k žádostem vzneseným při nahlížení do spisu č. j. ČOI 61137/22/2700 ze dne 4. 5. 2022, ve kterém žalobkyni sdělil, že metodické materiály v předmětné věci vydány nebyly.

26. Žalobkyni byl poté dne 17. 5. 2022 zaslán přípis – Vyrozumění před vydáním rozhodnutí ve věci SEČ: 27/0494/22/P a stanovení lhůty k možnému doplnění dokazování a vyjádření. Této možnosti žalovaná využila a dne 23. 5. 2022 přípisem doplnila informace o její finanční situaci vztahujících se k námitce nepodloženosti správní sankce uložené příkazem.
27. Dne 21. 6. 2022 bylo správním orgánem I. stupně vydáno prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 80 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V návaznosti na tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti správního trestu a následné doložení její majetkové situace správní orgán I. stupně v prvoinstančním rozhodnutí přehodnotil a o 50 000 Kč snížil pokutu uloženou žalobkyni v příkazu.
28. Žalobkyně dne 27. 6. 2022 podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, v němž uplatňovala v zásadě shodné námitky, jako nyní v uplatněné žalobě. Dne 18. 8. 2022 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

B. Právní závěry

29. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
30. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
31. Soud úvodem předesílá, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná tak učinila precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedla logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobkyně obsažená v odvolání. Žalované tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“].
32. Samotnou podstatou podané žaloby je posouzení otázky, zda žalobkyní namítaná pochybení kontrolujících osob při provádění kontrolního měření dodaného zboží mohla mít vliv na zákonnost a přezkoumatelnost kontroly, na jejímž základě správní orgán I. stupně učinil ve věci skutková zjištění se závěrem, že se žalobkyně dopustila přestupku uvedeného ve výroku napadeného, potažmo prvoinstančního rozhodnutí. Krajský soud

po skutkovém i právním hodnocení věci shledal, že žaloba není důvodná, a to z následujících důvodů.

33. Krajský soud shledává, že námitka žalobkyně vztahující se k oprávněnosti kontrolujících osob užití během kontroly technické prostředky žalobkyně, je nedůvodná. Krajský soud má za to, že osoby přítomné v místě kontroly (řidič nákladního vozidla a vedoucí uhelných skladů) byly oprávněny jako osoby povinné projednat užití technických prostředků žalobkyně.
34. Definice „povinné osoby“ je pak obsažena v § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, podle něhož je kontrola *„zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odbírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly“*. Z tohoto ustanovení se podává definice institutu povinné osoby, jehož význam tkví ve skutečnosti, že mnohdy není v okamžiku kontroly kontrolovaná osoba přítomna na místě kontroly, tudíž kontrolní orgán využívá součinnosti osob od kontrolované osoby odlišných. Jak plyne z dikce zákona, může se jednat např. o dodavatele či odběratele kontrolované osoby, její zákazníky, a to jak bývalé, tak stávající, v určitých případech také o zaměstnance kontrolované osoby. Jedná se tedy o osobu odlišnou od kontrolované osoby, která je vůči kontrolované osobě, potažmo vůči předmětu kontroly, v určitém kvalifikovaném vztahu, a její součinnost je proto významná pro řádný průběh prováděné kontroly, resp. pro splnění účelu této kontroly.
35. Řidiče nákladního vozidla, který zboží na sjednané místo dodal a při jeho předávání kontrolujícím - inspektorům ČOI (č. služebního průkazu č. xx a xx) vydal doklad, potažmo i vedoucí uhelných skladů s ohledem na její přítomnost v provozovně žalobkyně, je možné považovat vzhledem k jejich vystupování vůči kontrolujícím za osoby, které během kontroly jednaly za kontrolovanou osobu – žalobkyni. Z obsahu protokolu o kontrole je patrné, že jejich přítomnost je v něm dostatečně zaznamenána.
36. Vzhledem ke skutečnosti, že povinné osoby umožnily kontrolujícím užití technických prostředků žalobkyně, a tedy k využití váhy nedošlo bez jejího vědomí, přiklání se krajský soud na stranu žalované, že kontrolující byli oprávněni při kontrolním převážení dodaného zboží použít váhu žalobkyně, protože podmínka předchozího projednání užití technického prostředku s kontrolovanou osobou prostřednictvím povinných osob byla naplněna.
37. K otázce žalobkyní vytýkaného nedostatečného identifikování výše uvedených osob krajský soud sděluje, že v kontrolním řádu nejsou bližší podrobnosti k prokazování totožnosti stanoveny, a je tedy primárně na kontrolujícím a jeho vyhodnocení dané situace, co bude považovat za dostatečné k prokázání totožnosti konkrétní fyzické osoby, a to samozřejmě vždy při respektování jeho povinnosti šetření práv a oprávněných zájmů dotčených osob.
38. K názoru žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v důsledku užití trpného rodu v protokolu o kontrole krajský soud uvádí, že ačkoliv si uvědomuje, že užití trpného rodu v textu může být složitější k jeho pochopení, slovní spojení např. *„bylo provedeno převážení vozidla“* přesto považuje za dostatečně jednoznačné a pochopitelné, a nemůže tedy zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

39. S ohledem na skutečnost, že ust. § 8 písm. a) kontrolního řádu upravuje právo kontrolujících požadovat prokázání totožnosti fyzických osob přítomných v místě kontroly, je jen na nich, zda si vzhledem k okolnostem prováděné kontroly od těchto osob vyžádají i průkazy totožnosti, nebo s ohledem na povinnost jim uloženou v ust. § 9 písm. 2 kontrolního řádu „šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolovaných, povinných či třetích osob“ postačí jejich identifikace prostřednictvím sdělení jména, příjmením popř. jejich pracovního zařazení. Nutno podotknout, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto námitkou vypořádala dostatečně.
40. Současně je důležité zmínit, že objektivizaci kontrolního přeměření lze dovodit taktéž z tvrzení vedoucí uhelných skladů, která kontrolujícím potvrdila, že hodnota tara t uvedená v dokladu (tj. 4,03 t) odpovídá váze nákladního automobilu před tím, než do něj bylo dotankováno 70 l nafty o váze cca 0,8 kg/l (tj. celkové váze 56 kg). Z doložené fotografie knihy jízd je patrné, že automobil od natankování v čase 7:38:51 ujel cca 53 km, což při udávané průměrné spotřebě nákladního vozidla činí cca 6,7 l nafty (tj. 5,3 kg), z čehož lze dovodit, že převážná část dotankované nafty byla stále uvnitř nákladního vozidla. Zvýšením váhy nákladního vozidla o zmiňovanou naftu by hodnota tara t stoupla o 50,7 kg na hodnotu 4,08 t, přičemž by rozdíl mezi hmotností brutto t a hmotností netto t činil právě hodnotu 3,52 t zjištěnou během kontrolního převážení.
41. Skutečnost, že hodnota brutto t uvedená v dokladu o hodnotě 7,6 t odpovídá hodnotě nákladního vozidla s nákladem změřené během kontrolního převážení výše, uvedenou úvahu vzniku rozdílu mezi deklarovanou a skutečnou váhou zboží jen potvrzuje. K tomuto závěru došla na str. 6 napadeného rozhodnutí též žalovaná. Ke zjištění existence rozdílu mezi deklarovanou a skutečnou hmotností by bylo možné dojít též úvahou z informací tvrzených vedoucí skladů o nepřevážení nákladního vozidla po jeho natankování.
42. Krajský soud taktéž doplňuje, že v důvodové zprávě ke kontrolnímu řádu je uvedeno, že *„kontrolující jsou obecně povinni využívat všech svých oprávnění (pravomocí kontrolního orgánu, který je pověřil k výkonu kontroly) pouze v rozsahu nezbytném pro řádný výkon kontroly a tedy dosažení jejího účelu. Právě zásada minimalizace zásahů do práv osob dotčených kontrolou je významným vodítkem při hledání odpovědi na otázky, jakou další součinnost potřebnou k výkonu kontroly je možné v konkrétní situaci vyžadovat.“*
43. Krajský soud se k námitce nedostatečného poučení osob přítomných v místě kontroly ztotožňuje se závěry žalované, že za dostatečné poučení kontrolované osoby ve fázi kontrolního přeměření považuje vysvětlení zaměření kontroly ze strany kontrolujících osob řidiči nákladního vozidla při zahájení kontroly předložením služebního průkazu. S ohledem na postavení řidiče nákladního vozidla jako osoby povinné, nikoliv osoby kontrolované, jeho poučení o právech kontrolované osoby ze strany kontrolujících bylo nadbytečné a jeho absence nemohla kontrolovanou osobu zkrátit na jejích právech.
44. Krajský soud nemohl taktéž přisvědčit námitce žalobkyně, že úřední záznam o provedené kontrole obsahuje zkreslenou informaci, že jednatel společnosti – Ing. P. byl přítomen kontrole. Přítomnost řidiče nákladního vozidla i vedoucí uhelných skladů je v protokolu o kontrole dostatečně zaznamenána. V protokolu o kontrole je rovněž zaznamenáno, že *„stejnopis bude předán jednateři společnosti spolu s úředním záznamem sepsaným v sídle společnosti dnešního dne, tj. 24. 11. 2021“*, a krajský soud tedy považuje

tvrzení týkající se osob přítomných kontrole uvedená v protokolu o kontrole za jednoznačná.

45. Krajský soud taktéž nemůže přisvědčit ani žalobkyní vytýkané nedostatečné podloženosti kontrolních zjištění, v protokolu o kontrole je dostatečně zaznamenán průběh kontroly. Je v něm popsáno, jak probíhalo samotné dodání zboží, průběh kontrolního převážení i zjištění, proč vznikl rozdíl mezi deklarovanou a převážením zjištěnou hmotností zboží. Kontrolující je povinen v souladu s ust. § 9 písm. a) kontrolního řádu zjistit skutečný stav věci, nikoli však v jeho absolutní úplnosti, nýbrž pouze v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a s ohledem na efektivnost a hospodárnost celého procesu.
46. Stejně jako v případě správního řádu je zde zásada materiální pravdy korigována požadavkem na ekonomii kontrol, jak je tomu v ostatních procesních předpisech. Kontrola, podobně jako jiná řízení, by měla být prováděna co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji (viz též důvodová zpráva ke správnímu řádu). Krajský soud odkazuje na ust. § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění, na jehož základě je možné protokol o kontrole může být dostatečným důkazem pro vydání rozhodnutí v navazujícím správním řízení, a na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 Ad 28/2011 – 35, dle něhož výsledky kontroly provedené dle zákona o státní kontrole mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu.
47. Krajský soud se přiklání k tvrzení žalované, kterým se i dostatečně vypořádala s námitkou žalobkyně uvedenou v odvolání (str. 6 napadeného rozhodnutí) a považuje informace uvedené v protokolu o kontrole za dostatečně prokazující skutkový stav. Z protokolu je patrné, že kontrolní převážení proběhlo zvážením nákladního vozidla s nákladem zboží a posléze jeho převážením bez nákladu. Pro ověření hmotnosti skutečně prodaného zboží je irelevantní, zda bylo nákladní vozidlo váženo s řidičem či bez, nýbrž je nutné zajistit zachování stejné váhy nákladního automobilu. Tato skutečnost z textu protokolu o kontrole vyplývá (zboží bylo váženo dle protokolu v obou případech bez řidiče).
48. K vytýkané absenci metodiky postupu ČOI při vážení dodaného zboží se krajský soud vyjadřuje tak, že v případě zvolení vhodného postupu ze strany kontrolujících nemůže mít tato skutečnost vliv na zákonnost, popř. správnost a průkaznost tohoto měření. Krajský soud se přiklání k tvrzení správního orgánu I. stupně, který na str. 4 uvádí, že při zjišťování váhy dodaného uhlí se nevychází z hodnoty Brutto a Tara uvedené na dokladu, nýbrž z hodnoty Netto, protože jen tento údaj není závislý na podmínkách vážení před dodáním zboží. Tato skutečnost z výpočtu uvedeného v protokolu o kontrole vyplývá.
49. Při hodnocení argumentu žalované, že absentovalo pořízení obrazových a zvukových záznamů, je krajský soud toho názoru, že to je na kontrolujících při posouzení konkrétní situace během kontroly, a pokud je skutkový stav zaznamenán textem, jejich nepořízení nemůže vést k nepřezkoumatelnosti celého protokolu o kontrole a nemůže mít vliv na zákonnost.
50. Na základě výše uvedeného tedy lze vyloučit závěr žalobkyně, že kontrolní měření bylo kontrolujícími získáno nezákonným způsobem. Krajský soud stvrzuje, že žádná

z žalobkyní namítaných vad postupu kontrolujících při kontrole neměla vliv na její zákonnost a přezkoumatelnost.

51. K tvrzení žalobkyně, že žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně při ukládání trestu dostatečně nepřihlédl k polehčující okolnosti, že žalobkyně nebyla v předcházejících třech letech sankcionovaná, krajský soud uvádí, že povinnost správního orgánu odůvodnit své rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu nemůže být chápána dogmaticky a rozsah odůvodnění každé úvahy vztahující se k správnímu uvážení týkající se výše správního trestu nemusí být podán vyčerpávajícím způsobem vůči konečné výši uložené sankce (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2017, č. j. 29 Af 96/2013–234). Nutno podotknout, že v citovaném rozsudku krajský soud výstižně konstatoval, že *„jestliže druhostupňový orgán zvolil k vyjádření svého názoru metodu cíleného odkazu na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se s citovanými pasážemi k věci se vztahujícími výslovně ztotožnil, nelze tento postup jako takový označit za nezákonný. Pouhá volba metody, podle níž správní orgán po stylistické stránce sestavuje odůvodnění rozhodnutí, není sama o sobě důvodem nepřezkoumatelnosti.“*
52. Soud proto dospěl k závěru, že pokuta ve výši 80.000 Kč uložená v nyní projednávaném případě je přiměřená jednání žalobkyně a zjištěným okolnostem případu. Správní orgány v předmětné věci dostaly všem relevantním hlediskům při ukládání pokuty, pokuta byla uložena v zákonných mezích správního uvážení, když správní orgán pokutu uložil ve spodní polovině zákonné sazby, pročez se nejednalo o pokutu nepřiměřeně vysokou. Konkrétní odůvodnění výše uložené pokuty odůvodnil zejména správní orgán I. stupně, a to na stranách 6 – 8 svého rozhodnutí. Způsob spáchání přestupku správní orgány hodnotily jako běžný, důraz však kladly to, že došlo k poškození spotřebitele a šlo o jednání, které je pro něj těžko ověřitelné – zboží je prodáváno v takových hmotnostech, že spotřebitel sám není schopen si dodané zboží převážet. Jako polehčující okolnost správní orgány hodnotily, že žalobkyně nebyla v posledních 3 letech před provedením kontroly sankcionována za podobné jednání. Úmysl jí prokázán nebyl. V prvním odstavci na straně 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla podrobně shrnuta majetková situace obviněné (i v návaznosti na situaci v obchodním prostředí v období šíření pandemie viru COVID-19). Závěry správních orgánů stran výše uložené sankce jsou logicky odůvodněné a nepřesahují meze správního uvážení.
53. V této souvislosti je rovněž vhodné podotknout, že výše uložené sankce činící 1,6 % maximálního rozmezí pokuty dle § 24 odst. 17 písm. e) ZOS (5 000 000 Kč), tedy při spodní hranici zákonné sazby, nemůže být bez dalšího hodnocena jako nepřiměřená. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000–62, kde je řečeno, že o *„zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“*.
54. Uložená sankce jistě bude mít negativní dopad do majetkových poměrů žalobkyně, což je přirozeným a zamýšleným důsledkem represivní funkce ukládaných sankcí, aby přiměly adresáty právních norem k respektování pravidel těmito normami stanovených.
55. Žalobkyně měla možnost navrhnout moderaci uložené sankce ve smyslu § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s. ř. s., ale neučinila tak. Přezkum soudu se proto „omezil“ pouze na otázku zákonnosti uložené sankce v návaznosti na důvody, které správní orgány vedly k uložení pokuty právě v dané výši. K tomu se však již krajský soud vyjádřil výše.

V. Náklady řízení

56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. ledna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu